

dejanja, već nego je storil, da ni nameraval; njegovo dejanje da torej ne kaže takega hudobnega namena, radi katerega naj odgovarja za vse posledice; udarec s pestjo ali sunek da je upoštevati k večjemu za dejanje, katero more storilec že po njegovih naravnih, vsakateremu lahko znanih nasledkih smatrati nevarnim življenju ali telesni varnosti ljudij; pogibeljnost svojega ravnanja da je mogel obtoženec vsekako uvideti, da je ob to nemarno postopal ter v najneugodnejšem slučaju zapal kazni §-a 335. k. z.

Toda le ta izvajanja so puhla in prazna, ker izvirajo iz pravne pomote. Sodni dvor je ustanovil, da je pritoževalec istočasno s soobtožencem Mirnom poškodovanca Raka močno s pestjo udaril v desna bedra, da se je Raku vsled udarca zdrsnilo, da je pal na tlak in da mu je padeč povzročil težko telesno poškodbo na levi rami. Rakova telesna poškodba je torej nastala vsled skupnega dejanja Ravna in Mirna, a bilo je zgol nesrečno naključje, da je bila težka. O odgovornosti pritoževalca po §-ih 152. in 157. k. z. za le-to težko poškodbo ni dvoma pogledom na v §-u 152. izrecno navedeno določbo §-a 134. k. z. Kajti po le-tej določbi odgovarja storilec tudi za one posledice, ki so zgol po naključji nastale, v kolikor je bilo naključje z dejanjem samim povzročeno. Beseda »slučajno« se ne nanaša na kakovost nepričakovanih vzrokov, nego na storilca, izraža, da je vmesne vzroke storilcu tudi tedaj pripisati, ko jih ni nameraval, in ko jih je zanj smatrati zgol za naključje. Čim je ugotovljeno, da je pritoževalec hudobnim namenom ravnal in čim zadošča za učin §-ov 152. in 157. k. z. baš v 2. odst §-a 1. k. z. označeni posredni namen, onda ne more biti govora v le-tem slučaju zgol o nemarnosti. Pritoževalcu se ne godi krivica. Njegova pritožba ni utemeljena.

G.

Petindvajsetletnica „pravničkoga društva u Zagrebu“.

Na veledostojen način je dne 3. marcija t. l. praznovalo pravničko društvo hrvatsko 25letni svoj obstanek. Da je to bratsko nam društvo izpolnilo nade, ki so se gojile pri njegovem započetku, da se je polagoma povzdignilo v važen kulturni zavod hrvatski in upliven organ hrvatskih pravnikov, da je dandanes velespoštovano in mnogo uvaževano, to so na slavnostni dan priznavali soglasno zagrebski listi in to je tudi

še bolj jasno pokazala vdeležba na prirejenih slavnostih Cvet hrvatskega dostojanstva in razumništva se je zbral bodisi na slavnostni seji, bodisi na svečanem banketu, da je izrazil svoje simpatije in radost na plodovitem delovanju pravničkoga društva. Pridružila se je drage volje deputacija društva »Pravnika« (gg. načelnik dr. Ferjančič, namestnik dr. Majaron in društvenik dr. Krisper), dočim so od drugih pravniških društev ter od pravniških veljakov došli mnogi brzoglavni pozdravi.

Slavnostna seja se je pričela ob 4. uri popoldne v »sabornici«, kjer je bilo poleg nadbiskupa, sodnih predsednikov, vladnih predstojnikov, banskih svetnikov in drugih uglednih lic videti do dvesto pravnikov iz Hrvatske, a na galeriji polno odličnega občinstva.

Otvoril je sejo društveni predsednik presvetli g. J. pl. Burgstaller-Remetski s kratkim pozdravom, v katerem je naglašal, kakšne svrhe je društvo v prošlem četrtletji doseglo in kako hoče v bodoče delovati še krepkeje s pomočjo naraščaja, da se duševno povzdigne v vsakem pravcu mila domovina.

Na to je imel društveni podpredsednik, vseučiliški profesor gosp. dr. Fr. Spevec slavnostni govor o pravni znanosti in njenem vplivu na praktično življenje. Bila je to duhovita študija, živahno govorjena, ki je popolnoma zaslužila splošno pohvalo. Priobči se v »spomen-knjigi«, ki v kratkem izide.

Konečno je družbeni tajnik g. K. Haladi prečital važnejše odlomke iz društvene zgodovine ter se v tem tudi spominjal lepe zveze z našim društvom »Pravnikom«. Celo izvestje o 25letni dobi pride na svetlo v »spomen-knjigi«. Našim čitateljem naj postrežemo z nastopnimi podatki iz predavanja g. Haladija.

»Kad se ogledamo po našoj literarnoj historiji, opazit ćemo, da se je pravnička literatura počela razvijati oko sedamdesetih godina. Ono, što je prije toga pokrenuto, tek su pokušaji.

Iza petdesetih godina uvedeni su u našoj domovini avstrijski zakoni. U taj čas osjetiše hrvatski pravnici potrebu, da se upute u veliki niz novih, veoma težkih i sasvim različitih od dosadašnjih zakona. Tim povodom poduze godine 1853. mladi tadašnji zagrebački odvjetnik Mate Mrazović izdavati na svoj trošak prvi pravnički list, pod naslovom »Pravnik«.

Već pod konac godine 1853. tuži se urednik, da ne nalazi podpore, te da će radi nemara naših pravnika morati da prestane s izdavanjem »Pravnika«. I doista prestade »Pravnik« izlaziti već nakon poldrug godine.

Ono doba ne bijaše prijatno našem narodnom razvitku. S toga se ne valja čuditi, da se sve do godine 1865. nije u nas pojavio novi pravnički list.

Kad nam je povraćen ustav i kad je oživotvoreno vrhovno naše sudište, činilo se je, da će se bolje pravničke sile opet naći oko jednog literarnog ognjišta. I doista započe godine 1862 na Rieci izdavati dr. Marijan Derenčin pravnički list pod imenom »Pravnik«. No i tomu ne bje sudjen dug život. Već nakon godine dana obustavi urednik izdavanje lista, jer nije našao dovoljne niti umne niti materijalne podpore u krugu naših pravnika.

Politika je od to doba počevši skoro sve naše najvrstnije pravnike zaokupila. Istom kada se je prva politička borba slegla, pošlo je za rukom osnovati pravničko društvo, a po njem i stručni pravnički organ.

Bilo je doista teško pojedincu na vlastiti trošak i risiko izdavati stručni časopis, pak se je valjalo ogledati, ne bi li se u nas moglo stvoriti društvo pravnika, a bilo je mudro od utemeljitelja pravničkoga društva, da su radi podignuća našeg pravoslovnog razvoja zamislili stvoriti društvo. Kolievka bo ljudskoj kulturi jeste udruživanje... Timi po prilici razlozi pobudjeni, zamisliše rodoljubni hrvatski pravnici stvoriti društvo, da podupru razvitak i promicanje prava u teoriji i praksi.

Ustrajanje takova društva nastade doista priekom potrebom. Domovina naša dobila je u poslovih pravosudja, unutrašnje uprave i nastave autonomiju; podignuto bje sveučilište; stališ pravnički obuhvata mnogo članova, a veli se, da on reprezentira glavni dio cvjeta inteligencije u hrvatskom narodu.

U ovakovim okolnostima moralo se je upravo ustrojiti društvo, koje bi se moglo smatrati ognjištem pravničkoga svieta naše zemlje, u kojem bi sve, što može i ima sposobnosti, radilo oko promicanja i razvoja prava.

Početkom 1873. godine sastadoše se u odbor: Adolf Tomeković, prisjednik banskoga stola, Nikola Krestić, odvjetnik, dr. Stjepan Spevec, profesor prava, dr. Napoleon Špun-Strižić, prisjednik sudb. stola, Adalberto Schauff, odvjetnik, dr. Šandor pl. Brestyenschky, izvanredni profesor prava, Franjo Zarda, c. kr. državni nadodvjetnik i Kajetan Hrubby, satnik auditor i tajnik.

Profesor dr. Stjepan Spevec prevede pravila bečkog »Juristen-Vereina«, a Adolfo Tomeković sazva na 19. siečnja 1873. u dvoranu tadašnje pravoslovne akademije skupštinu pravnika, da vieća o pravilih za ustrojstvo pravničkoga društva u Zagrebu.

Pošto je prof. Mato Mesić zauzeo predsjedničko mjesto, a tadašnji prof. prava dr. Stepan Spevec pridružio mu se kao perovodja, pristupi skupština odmah k specialnoj razpravi pravila, koja so uz nebitne preinake i usvojena, pa tada kr. zemaljskoj vladi predložena.

Previšnjim rješenjem Njeg. c. i kr. apostolskog Veličanstva od 30. listopada 1873. dozvoljeno je ustrojenje pravničkoga društva temeljem podastrih pravila.

Pošto je godina 1874. bila posvećena ustrojenju i otvorenju hrvatskog sveučilišta, to se je pravničko društvo konstituiralo tek 28. veljače 1875.

Konstituirajućom skupštinom, koja se držala u sveučilišnoj zgradi, ravnao je član privremenoga odbora dr. Napoleon pl. Špun-Strižić. Prisutnih članova bješe 38. Imenovani skrutatori Gjuro Kranjčić, Ferdo Šaj i dr. J. Pliverić ustanoviše, da su izabrani: za predsjednika Franjo Schmidt, predstojnik sudb. stola u Zagrebu, za odbornike: dr. Šandor pl. Bresztyenszky, dr. Blaž Lorković, dr. Šime Mazzura, Mato Mrazović, dr. Antun Rojc, Adalbert Schauff, dr. Lavoslav Šram, dr. Napoleon Špun-Strižić, Milan Šušković, Marko Tajčević, dr. Lovro Vidrić i Franjo Zarda. U prvoj odborskoj sjednici 4. ožujka 1875. izabran bje tajnikom društva prof. dr. Blaž Lorković, a blagajnikom odvjetnik Adalbert Schauff.

Od to doba započe društvo djelovati društvenim predavanjima, koje je prvo dne 15. svibnja 1875. govorio dr. Napoleon Špun-Strižić pod naslovom: »Ob ubroju kazneno-pravnom.«

Uvidjajuć odbor sa svih strana naglašivanu potrebu, zaključio je izdavati društveni organ pod naslovom »Mjesečnika«. I tako izadje prvi broj »Mjesečnika« 1. lipnja 1875. pod uredništvom prof. dra. Lorkovića. Lorković bijaše urednikom društvenog časopisa sve do svoje smrti, naime do 17. veljače 1892. Od god. 1875.—1879. uređivao je list sam, a od god. 1879. do 1. srpnja 1881. u društvu sa sveuč. prof. drom. Jaromirom Hanelom, iza toga pako opet sam do svoje smrti. Poslje preuzeše uredništvo Stjepan Kranjčić i dr. Josip Šilović, koje potonji poslje smrti Kranjčićeve sve do danas listom uređuje.

Prigodom konstituiranja društva imadjaše ovo do 180 članova, a početkom godine 1876. brojilo ih je već 350, dočim ih danas broji preko 660. Može se mirne duše kazati, da je pravničko društvo od to doba postalo pa sve do danas ostalo središte i stjecište pravnika ciele naše domovine, te jedinim organom domaćega pravničkoga svieta.

Osim skupština i izdavanja pravničkoga časopisa imalo je služiti sredstvom za polučenje društvene svrhe: osnivanje društvene čitaonice. Ali čitaonica iziskuje znamenite izdatke, treba nabaviti stan, pokućstvo, držati podvornika, nabavljati više časopisa i knjiga itd. To su razlozi, što se do sada nije društvena čitaonica osnovala.

Prvih godina obilno su se u društvenim skupštinama držala predavanja i vježbe u pravničtvom govorničtvu; ali je revnost članova u tom pogledu sve više jenjavala tako, da se posljednjih godina takova predavanja sve redje držahu. Čini se kao da članovi vole razprave i sastavke čitati, nego li sliediti čitanje njihovo.

S toga se je posvećivala sve veća pažnja sadržaju društvenoga časopisa, koji je obsegom od godine do godine rasao tako da »Mjesečnik« od posljednjih godina obseže konstantno 48—49 araka, dočim je prve godine imao samo 21 arak.

Osim toga izdalo je društvo o svom trošku mnoštvo posebnih stručnih djela.

Na milenijskoj izložbi v Budimpešti podijeljena je društvu srebrna državna kolajna za zasluge, stečene na polju kulturnom, te će društvo svoje edicije izložiti i ove godine na parizkoj izložbi.

Pravničko društvo obraćalo je svoju pažnju domaćemu zakonskomu radu; izitalo je prednosti i mane u životu i u krieposti postojećih zakona; upozorivalo je, kako bi ih trebalo v praktičnom životu primjenjivati, a kakova je primjena nedostatna ili pače protivna smislu ili duhu zakona; poticalo je na izdavanje raznih novih zakona.

»Mjesečnik« je donio ne samo obilan broj radnja iz raznih pravno i državoslovnih struka, već je posvetio osobitu svoju pažnju i saobćivanju praktičnih načelnih i važnijih rješitaba iz svih struka sudbenog i upravnog sudovanja. Time »Mjesečnik nadomješta u čednih granica uobičajene kod drugih naroda publikacije sbirka rješitaba, kakovih mi do sada ne imamo, te će svatko, tko želi saznati razvoj i smjer naše upravne i sudbene judikature, morati posegnuti za organom pravničkoga društva, pa će se jamačno njime u mnogočem moći s uspjehom i poslužiti.

Kako je već spomenuto, čitavo literarno pravničko djelovanje do danas bilo je tako rekuć usredotočeno u radu pravničkoga društva; jer je isto podpomagalo hrvatske pravnike u njihovom literarnom pregnuću i time, što je izdavalo njihova stručna djela u vlastitoj nakladi, pošto nakladnika inače nijesu dobiti mogli.

Tako je pravničko društvo udarilo temelj hrvatskoj pravoslavnoj literaturi.

Sa slavenskima, a i ugarskim pravničkim društvom stajalo je pravničko društvo u svezi zamjenitim podavanjem časopisa; naročito je u prijateljskom saobraćaju sa slovenskim prav. društvom »Pravnik« u Ljubljani, komu je kod osnutka istoga u godini 1889. svoje najiskrenije želje izjavilo.

Pravničkom društvom bilo je izprvice teško djelovati; nitko se nije bavio pravnom knjigom. Valjalo je ići od pisca do pisca, da se dobije po koja razprava ili člančić; trebalo je obilaziti sudove i odvjetnike, da se dodje do važnijih sudbenih i upravnih rješitaba. Te prve zaprieke savladavao je neumornom uztrajnošću i radinošću po pravničko društvo neprocjenjivo zaslužni prvi urednik »Mjesečnika« pok. prof. dr. Blaž Lorković, kojemu s toga društvo čuva harnu uspomenu.

Danas, nakon 25-godišnjeg društvenog obstanka, imademo, hvala Bogu, dovoljan broj vrstnih radnika, a dobrotivom naklonošću predsjednika našeg najvišeg sudišta preuzvišenog gosp. dra. Stjepana Spevca olahkoćeno je i priobčivanje načelnih i zanimivih vrhovnih rješitaba.

Pravničko društvo uživalo je prvoga početka osobitu ljubav i pažnju sa strane visoke kr. zemaljske vlade, njezinom podporom povećaje se društveni prihodi, a time je društvu pomoženo bilo postići svrhu njegovu.

Povodom proslave 25-godišnjeg društvenog obstanka zaključio je odbor izdati spomenspís, koji će osim opisa svetčane sjednice zadržavati i znanstvene radnje naših pravnika iz svih struka pravnih. Osim toga doštampano je već »Kazalo« za svih 25-godišta »Mjesečnika«. Time će se najbolje pokazati obilje rada društvenoga na polju pravoslavne književnosti. Ovo je kazalo pomno i vješto sastavio presvj. g. dr. Stjepan Posilović, društveni odbornik.

Obje ove knjige primiti će članovi na uspomenu slave bezplatno.

U pogledu društvene uprave tečajem prošlih 25 godina spomenuti nam je jošte sljedeće: Iza prvoga društvenoga predsjednika Franje Schmidta bje godine 1881. izabran predsjednikom prevs. g. dr. Marijan Derenčin, a za tim godine 1887. prevs. g. dr. Franjo pl. Burgstaller Remetski, koji je i danas društvenim predsjednikom. Tajnici bijahu od 1875.—1882. dr. Blaž Lorković, od 1883.—1888. dr. Josip Pliverić, 1889. dr. Franjo Spevec, od 1890.—1895. dr. Mihovil Biščan, a od godine 1895.—1899. Franjo Haladi.

Društvena imovina sastoji koncem godine 1899. od 20.870 K 96 f. Društveni organ štampa se u 900 primjeraka. —

Izvestje g. tajnika se je z velikim zanimanjem vzelo na znanje. Skupščina je deputaciju društva »Pravnika« živahno pozdravljala, ko je bilo poročilo o občevanji med obema društvoma.

Okolo 6. ure zvečer je g. predsednik zaključil slavnostno sejo.

Jedno uro pozneje se je v veliki glasbeni dvorani pričel sijajen banket s 150. kuverti. Vdeležili so se ga razun nadbiskupa vsi, ki so prisostvovali slavnostni seji. Slovenski gostje so bili povabljeni k častni mizi. Na galeriji je svirala vojaška godba. Hitro se je razvila živahna zabava.

Ob penečem šampanjcu je prvi izpregovoril zdravijco društveni predsednik presv. g. pl. Burgstaller in sicer v slavo Nj. Veličanstva. Navzoči so stoje poslušali in na koncu vzkliknili trikratni: živio kralj! — Za tem je društveni podpredsednik g. dr. Fr. Spevec nazdravil bana u, ki se ni mogel za časa vrniti v Zagreb, da bi prisostvoval slavnosti. Odgovarjal je odjelni predstojnik presv. g. O. pl. Krajcsovics, da je društvu sporočil »kolegijalni pozdrav« bana in zagotovilo njegove nadaljne podpore. Tretji je izpregovoril nar. zastopnik g. dr. Mile Starčević hrvatskomu saboru in njegovemu prisotnemu predsedniku presv. g. Gjurgjeviću, ki se je takoj zahvalil in izrekel željo, da bi se jednoč z istim ponosom in zadovoljstvom govorilo o zakonodavnem delovanji sabora, kakor se sedaj govori o »pravničkom društvu«.

Slovenskim gostom je na to nazdravil presv. g. septemvir dr. St. Posilović z nastopnimi pristrčnimi besedami:

»Srce nam se topi od milja, što možemo da pozdravimo prisotnu braću Slovence (Burno: Živjeli!), koji su odavno osvojili naše simpatije, te ih svakom zgodom radostno pozdravljamo u bielom Zagrebu. Mi radostno pratimo, imenito u novije doba, napredak Slovenaca u svakoj grani, pa tako i na pravnom polju podržavamo s njima užu svezu, jer z njihovim »Pravnikom« izmjenjujemo svoj časopis, radujuće se pri tom od svega srca njihovu napredku. Danas imademo mi mnogo zajedničkih ili sličnih zakona, koji omogućuju, da u tom pogledu zajedno radimo. To ćemo mi i u buduće činiti, pak će nas rad braće Slovenaca, osobito na kulturnom polju, svagda zanimati. Zahvaljujemo im se na današnjem dolazku, i neka prime jednodušno uvjerenje, da ćemo ih uvijek rado vidjeti u bielom Zagrebu. Iz dna srca kličemo im: Živjela braća Slovenci!«

Ob burnem oduševljenju se je oglasil načelnik društva »Pravnika« g. dr. Ferjančič, da se je zahvalil blizu nastopno:

»Veselslavna gospoda! Dovolite, da se Vam najprve zahvalim na laskavih besedah. Svečanost 25letnice nam je dala lepo priliko, da smo prišli med Vas, da Vam donesemo pozdrav od bratskega društva iz Ljubljane ter da se zajedno z Vami radujemo lepemu uspehu Vašega društva, koje smelo in ponosno gleda na četrtstoletno dobo svojega obstanka. Prišli smo med Vas, da utrdimo čvrsto zvezo, ki nas veže z Vami ter da posvedočimo duševno jedinstvo, v kojem smo in v kojem hočemo ostati. — Pravniški stan zavzema najodličnejše mesto v narodu, ker je po svoji naobražbi pozvan, da vodi svoj narod. Pravniški stan hrvaški ima še več prava do tega. On gleda preko Sotle in Kolpe na ono stran, na bratski narod, dolžan, da mu po svojem poklicu pripomore tako, da se premosté meje, ki jih je nemila Sotla med nas postavila. Vi ste v ugodnem položaju, da morete nato z uspehom delovati. Hrvatska je v važnih strokah narodnega življenja samostalna, ona ima samoupravo, ona ima svojo legislativo, ona ima svoja učilišča od najnižje ljudske šole do najvišjega naučnega zavoda. Hrvatska si sama vzgaja svojo inteligenco. A kako je pri nas? Borimo se za najnižjo ljudsko šolo, kakor tudi za srednjo. Razlika je v tem med nami gorostasna in v tem pogledu apeliramo, da hrvatski pravniki, koji ste v uglednem položaju, ne pustite iz vida tega odnošaja, da kakor hrvatski pravniki gledate na to, da se mi ne odtegujemo jeden od drugega, nego, da se zbližavamo. (Burno pritrevanje.) — Gospoda moja! Tudi Vi imate svoje neprilike, kojih se ni umestno dotikati, no i naše i vaše nebo ni jasno, a osobito naše je oblačno. »Tempora si fuerint nubila, solus eris!« Morali bi si misliti, da smo osamljeni, ali mi Slovenci moramo imeti na umu, da nismo osamljeni, dokler eksistira hrvatski narod. Slovenski narod nikdar ne more in neće pozabiti, da ima svojega nerazdružnega prijatelja v hrvatskem narodu. Zato jaz napijam jedinstvu slovenskega in hrvatskega naroda. Jaz napijam, da bi se bratski vezali, razširili in učvrstili, da bi prišel dan, ko bodemo uživali plodove tega jedinstva.«

Ko je g. dr. Ferjančič prestal, intonirala je godba »Naprej zastava slave« med viharnim ploskanjem in nazdravljanjem Slovincem.

Bila je potom še cela vrsta lepih in značilnih napitnic. Upravi in njenim uradnikom je nazdravil presv. g. dr. Nap. pl. Špun-Stričić, jeden izmed ustanovnikov pravničkoga društva, a zahvalil se odjelni predstojnik g. Klein, Odvetnik in nar. zastopnik g. dr. Iv. Banjavčić

iz Karlovca je po duhovitem govoru pripil hrvatskemu sodništvu, vzlasti predsedniku vrhovnega sodišča in reprezentantom vojaškega sodstva. Odgovoril je predsednik stola sedmorice prevzviš. g. dr. Stjepan Spevec. Za zdravijco g. dra. Vračuna iz Varaždina, ki je veljala glavnemu gradu Zagrebu, se je zahvalil njegov načelnik g. pl. Mošin-sky, ki je ob jednom nazdravil pravničkemu društvu in njegovemu predsedniku presv. g. Burgstalleru-Remetskemu. Na zdravijco g. vlad. tajnika dra. Rorauerja hrvatskemu vseučilišču je odgovoril prorektor in urednik »Mjesečnika«, g. prof. Jos. Šilović in jednatimi besedami pripil hrvatskemu odvetništvu, v čigar imenu je duhovito odgovarjal g. dr. Šime Mazzura, konečno nazdravljajoč bratimstvu sodniškega in odvetniškega stanu. Oficijalne zdravijce je proti polnoči zaključil g. dr. Šaj z zahvalo slavnostnemu odboru, v kojega ime je njegov predsednik g. prof. dr. Fr. Spevec odgovoril naglašujoč, da je ta slavnost dokazala, kako je hrvatski pravniški stan svest si važnosti, ki mu pripada v kulturnem življenji. Vse zdravijce so napravile najboljši utis in privedle do vrhunca animiranost, ki je trajala ob nadaljnih napitnicah skoro do ranega jutra.

Pismene in brzozjavne častitke so došle iz raznih krajev trojedine Hrvatske, potem iz Ljubljane (predsednik odvetniške zbornice dr. Mosché), iz Belgrada (srbsko pravničko udruženje), Gospića, Lvova (redakcija »Przegladu prawa«), Pariza (Bogišić), Prage, Sarajeva itd.

Deputacija našega društva »Pravnika« je tem slavnostnim uram prisostvovala z največjo radostjo. Ne le, da je bila vsprejeta z znano hrvatsko gostoljubnostjo, dobivala je tudi duševne utise, ki so jo napolnjevali s čim dalje večjo zadovoljnostjo. Vse je kazalo na to, da hrvatski pravniki in vdeleženi činitelji smatrajo »pravničko društvo« za resno kulturno silo, ki je proizvedla že mnogo koristnega dela, ki pa tudi obsega pogoje za še večji napredek v bodočnosti. Za te pogoje — autonomija, vseučilišče, podpora »od zgoraj« — bi mogli Slovenci hrvatske pravnike zavidati, ali njih napredek hoče biti tudi naš napredek. Tudi ta zavest se je okrepila naši deputaciji, ki je tako s polnim pravom pozdravljala od srca krepki prehod pravniškega društva hrvatskega iz prvega četrstoletja v drugo, koje mu bodi še uspešnejše in plodovitejše za hrvatsko in slovensko znanstvo!

